

Hồi 462

Ly gián chi kế

Hoa tuyết mong manh rơi rải, Hương Vũ Điền mặc hơi lạnh nằm dài trên cầu, tứ chi dang rộng, bộ dạng khoan khoái vô cùng.

Yến Phi ngồi bên cầu, dõi nhìn cái hồ nhỏ dưới cầu giữa mưa tuyết, nhớ tới ngày đó Kỷ Thiên Thiên vừa đến Biên Hoang Tập, mình đã dẫn nàng đến đây thưởng thức mỹ cảnh “Bình kiều nguy lập”. Đêm đó có thể coi là đêm định tình của chàng và Kỷ Thiên Thiên không?

Hương Vũ Điền thư thả thốt: “Nơi này thật tốt, tựa như có ma lực gì đó”.

Yến Phi cầm vò Thiệu Dao Tử bên mình, ngắm qua cho y, cười nói: “Sau khi uống hai ngụm rượu, ngươi sẽ cảm thấy mọi thứ càng đẹp hơn”.

Hương Vũ Điền ngồi dậy, một tay tiếp lấy vò rượu, bấm võ sáp đẩy, tháo nút vò, uống vài ngụm đầy.

Cười nói: “Yến huynh có phải muốn phục rượu, khiến ta say cái gì cũng nói, nói liên miên bất tận phải không?”.

Yến Phi mục quang quay sang y, thốt: “Năm xưa ngươi và Minh Dao rời khỏi Tần cung, nhìn thấy ta dùng thủ lễ của Bí tộc chào hỏi các người ngoài cung, phản ứng của Minh Dao thế nào?”.

Hương Vũ Điền lại nốc hai ngụm, ngắm vò rượu lại cho Yến Phi, tuy không cài nút vò lại, không một giọt rượu nào rỉ ra, hiện thần tình trầm ngâm hồi ức: “Lúc đó ta không nhìn thấy biểu tình của Minh Dao, chỉ biết nàng và ta đều chấn động, có cảm giác thất bại thân phận bị vạch trần, mọi nỗ lực đã trôi theo dòng nước, nhưng nàng và ta có một chỗ khác nhau, là nàng vào lúc đó nhận ra ngươi là ai”.

Yến Phi tiếp lấy vò rượu, thuận đó uống liền ba ngụm, tay kia lại đón nút vò Hương Vũ Điền dùng chỉ kinh bắn qua, đây chặt vò xong, thuận tay đặt rượu một bên: “Ngươi không nhận ra ta?”.

Hương Vũ Điền đáp: “Chuyện năm xưa ngươi và Thác Bạt Khuê tham gia Cuồng hoan tiết của bọn ta, quá mơ hồ trong ký ức của ta, nhất thời làm sao mà nhớ chứ? Huống hồ bề ngoài của ngươi lại biến đổi nhiều như vậy. Nhưng Minh Dao hiển nhiên có ấn tượng thâm

sâu đối với người năm xưa, cho nên lúc người thi triển lễ số chỉ có Bí nhân bọn ta biết được, liền nhận ra người”.

Yến Phi hỏi: “Lúc đó nàng có phản ứng gì?”.

Hương Vũ Điền đáp: “Trước hết nói tới phản ứng của ta đã! Ta xin Minh Dao cho ta đi giết người diệt khẩu, Minh Dao lại hỏi ngược ta có biết người là ai không?”.

Yến Phi hiện thần sắc chấn động.

Hương Vũ Điền ngạc nhiên: “Câu hỏi đó có vấn đề sao?”.

Yến Phi thở dài: “Tiếp đó nói gì?”.

Hương Vũ Điền đáp: “Ta đương nhiên hỏi nàng người thật ra là ai, tại sao có thể khám phá thân phận thật sự của bọn ta, lại biết thủ lễ chào hỏi của Bí tộc bọn ta? Nàng lại không trực tiếp đáp lời ta, chỉ nói chuyện này nàng phải đích thân xử lý, lại bảo đảm người sẽ không tiết lộ bí mật của bọn ta. Đến sau này ta biết người là một trong hai thiếu niên Thác Bạt đã từng tham gia Cuồng hoan tiết của bọn ta, cho nên không còn tra cứu câu nói lúc đó của nàng nữa. Bây giờ được người nhắc nhở, câu hỏi đó quả là có chút vấn đề, xem ta chắc biết người là ai, hơn nữa tựa hồ như ta có chút quan hệ với người”.

Yến Phi hỏi: “Ta biết Bí ngữ, người không cảm thấy kỳ quái sao?”.

Hương Vũ Điền thốt: “Kỳ quái! Kỳ quái vô cùng! Bất quá lại không phải là chuyện không thể nào, Nhu Nhiên tộc có người tinh thông Bí ngữ, người thuộc vương thất của Thác Bạt tộc, hiểu biết Bí ngữ cũng không kỳ gì. Người không phải đã từng nói với ta mẹ người có dạy người sao?”.

Yến Phi đáp: “Cuồng hoan tiết của Bí tộc các người tuyệt không cho phép người ngoài tham gia, tại sao lại phá lệ với hai người bọn ta?”.

Hương Vũ Điền trầm ngâm: “Khẳng định đã được tộc trưởng gật đầu, người khác đều không có quyền lực đó, bao gồm cả Minh Dao lúc đó! Ồ! Càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái”.

Yến Phi hỏi: “Lúc đó tôn sư có mặt không?”.

Hương Vũ Điền nhăn thần như hai mũi tên bèn bắn về phía chàng, kỳ quang nhoáng lên, trầm giọng: “Cuộc trò chuyện của bọn ta càng lúc càng lý thú đó! Yến huynh có phải biết những chuyện ta không biết? Sư phụ chưa từng tham gia Cuồng hoan tiết của bọn ta, độc có lần đó là ngoại lệ, cái đêm đó, ông ta từ trong số đông thanh niên bản tộc, chọn ra ta làm truyền nhân của ông ta”.

Yến Phi thầm thở dài một hơi: “Lệnh sư tướng mạo ra sao?”.

Hương Vũ Điền lộ thần sắc chấn động, trợn trừng nhìn Yến Phi một hồi, đáp: “Câu hỏi này của Yến huynh nhất định có nguyên nhân, nhưng ta không có cách nào hồi đáp được Yến huynh, bởi ta chưa từng nhìn thấy chân diện mục của tiên sư”.

Yến Phi thất thanh: “Cái gì?”.

Hương Vũ Điền hiện thần sắc thương nhớ, tư từ thốt: “Đêm đó là lần đầu tiên ta gặp tiên sư, ta tuy biết một người như vậy, nhưng vì ông ta ẩn cư ở một khu núi ngoài rìa sa mạc, cho nên không để ý tới ông ta. Ông ta luôn luôn dùng vải dày che mặt, mãi cho đến khi ta mai táng ông ta, cũng y theo di chỉ của ông ta không vén khăn che mặt lên, theo lời nói của ông ta, ông ta vì lúc luyện Thánh Xá Lợi đi sai đường một chút, đã hủy đi dung nhan của mình”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Thánh Xá Lợi là vật gì?”.

Hương Vũ Điền cười khổ: “Cả việc không nên nói với người cũng đã nói luôn, Yến huynh phải giữ bí mật cho ta đó. Thánh Xá Lợi là bảo bối giấu trong thiết cầu, có thể giúp ích cho người ta vô cùng, cũng có thể làm cho người ta vạn kiếp bất phục, bên trong ẩn tàng Tinh Khí Thần của tông chủ đời trước của bản môn trước khi lâm chung dồn dốc vào, tràn trề nguyên khí tinh hoa có thể giúp tăng cường công lực, cũng ngấp nghé tử khí, tạp khí và tà khí. Sư huynh ta là vì sai lầm hít tà khí mà phát điên, biến thành Hoa Yêu. Nhưng nếu không có sự trợ giúp của Thánh Xá Lợi, ta cũng không có cách nào trong một thời gian bảy năm ngắn ngủi luyện thành Ma chủng”.

Yến Phi có vẻ khó tin được: “Thế gian còn có vật như vậy sao?”.

Hương Vũ Điền chọc lại: “Người chết rồi mà còn có thể sống lại được, còn có gì là không thể chứ?”.

Tiếp đó khẩn thiết thốt: “Yến huynh tại sao lại đột nhiên hỏi đến tướng mạo của tiên sư vậy? Ài! Để ta hỏi theo một phương thức khác đi! Yến huynh và tiên sư có phải có chút quan hệ uyên nguyên không? Đêm đó bọn Yến huynh hai người có thể tham gia Cuồng hoan tiết của bọn ta, có phải là do tiên sư đề nghị, lại được tộc trưởng cho phép hả? Ối! Người đương nhiên cũng chỉ suy đoán vậy mà thôi! Có đúng không?”.

Yến Phi cười khổ: “Đúng! Ta chỉ thuần vào suy tưởng, lại không phải không có căn cứ, căn cứ là chuyện vốn không thể xảy ra, lại thật sự đã xảy ra”.

Hương Vũ Điền nhú mày: “Người thật ra muốn nói gì? Ta bây giờ có hơi hồ đồ đó!”.

Yến Phi mỉm cười đứng dậy: “Đêm mai nếu người sử hết tài nghệ mà vẫn không có cách nào làm thịt được ta, đến lúc không thể không hợp tác với ta, ta sẽ lại nói cho người biết đáp án được chứ?”.

oOo

Nghi Xương. Hoàn phủ.

Tiêu Phụng Tiên đến sau người Hoàn Huyền, thi lễ vấn an.

Hoàn Huyền như con lốc quay vụt lại, hân hoan thốt: “Tiền sinh chuyển này về Kiến Khang, có phải có tin tức tốt mang về không?”.

Tiêu Phụng Tiên ung dung đáp: “Mọi sự vẫn đang phát triển, nhưng hình thế lại càng lúc càng có lợi cho bọn ta, tôi thu được một tin bí mật, hiển thị cả Tư Mã Đạo Tử cũng không lạc quan về trận chiến giữa Bắc Phủ binh với Thiên Sư quân”.

Hoàn Huyền nghe đến tên Tư Mã Đạo Tử, hừ lạnh một tiếng, song nhãn sát cơ rùng rục, sau đó mới như nhớ tới lời nói hồi nãy của Tiêu Phụng Tiên, hỏi: “Tư Mã Đạo Tử từng biểu thị không có lòng tin đối với Tạ Diễm và Lưu Lao Chi à?”.

Tiêu Phụng Tiên cung kính đáp: “Phụng Tiên luôn không dễ tin lời nói của người khác, lời nói tức giận nhất thời cũng có thể là lời che giấu không đúng với lòng, nhưng hành động lại không có cách nào che giấu được người để ý”.

Hoàn Huyền cảm thấy hứng thú: “Tiền sinh từ hành động nào của Tư Mã Đạo Tử mà nhận ra bụng dạ của ỹ?”.

Tiêu Phụng Tiên trầm giọng: “Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đã bí mật lén lút đến tiền tuyến khai chiến với Thiên Sư quân, sau đó vài ngày, Đại Giang bang còn dong Song Đầu chiến thuyền từ Biên Hoang kéo đến, thả neo một ngày, đến đêm lại lợi dụng bóng tối ra đi, thẳng ra biển lớn”.

Hoàn Huyền giật mình: “Nói như vậy, Lưu Dụ đã đi theo Tư Mã Đạo Tử, cam tâm làm chó chó ỹ, nếu không Tư Mã Đạo Tử sao lại cho phép chiến thuyền của Đại Giang bang công nhiên vào kinh đô Kiến Khang?”.

Tiếp đó song mục tinh quang lấp lánh chăm chăm nhìn Tiêu Phụng Tiên: “Mấy chuyện này chắc thuộc cơ mật tối cao, tiền sinh đến Kiến Khang chỉ trong thời gian hai ba ngày làm sao có thể rõ như lòng bàn tay như vậy?”.

Tiêu Phụng Tiên hạ thấp thanh âm: "Bởi bọn tôi có nhãn tuyến ở Kiến Khang, giúp bọn tôi không có gì là không biết về tình huống của Kiến Khang, nhưng càng ít người biết nhãn tuyến là ai, đối với bọn tôi càng có lợi".

Hoàn Huyền kinh ngạc: "Người tiền sinh nói thật ra là ai?".

Tiêu Phụng Tiên mỉm cười: "Nam Quận công có nghe nói tới Thanh đàm nữ vương của Kiến Khang chứ?".

Hoàn Huyền ngạc nhiên: "Nhãn tuyến của tiền sinh không ngờ là Lý Thục Trang của Hoài Nguyệt lâu? Thật vượt ngoài ý liệu của ta, người đàn bà này không những danh động Kiến Khang, hơn nữa giàu có vô cùng, tuyệt không phải là người dễ mua chuộc, sao tiền sinh đi một vòng Kiến Khang là liền khiến cho thị cam lòng làm nhãn tuyến của bọn ta được?".

Tiêu Phụng Tiên đáp không hoang mang: "Nam Quận công minh xét, Lý Thục Trang không đơn thuần là người không dễ mua chuộc, hơn nữa là người không có cách nào mua chuộc được, thị chịu đi theo Nam Quận công, lý lẽ rất đơn giản, là thị xem trọng Nam Quận công, thêm vào quan hệ giữa Tiêu gia bọn tôi và ngài, cho nên tôi mới có thể đả động được thị".

Hoàn Huyền như có trầm tư: "Lý Thục Trang bằng vào gì mà xem trọng ta?".

Tiêu Phụng Tiên đối đáp trôi chảy: "Bởi thị rành đám cao môn đại tộc Kiến Khang, biết rõ suy nghĩ của bọn chúng, hiểu thấu cái gì bọn chúng cần, càng nắm bắt bọn chúng chỉ chịu tiếp nhận người có gia thế không khác gì bọn chúng, hiện tại thời thế đương kim, ngoại trừ Nam Quận công ra, còn ai có cái uy danh như vậy chứ?".

Tâm tình của Hoàn Huyền tựa hồ đột nhiên vui tươi hẳn, hân hoan thốt: "Thị không phải nhìn lầm ta chứ? Ta và con cháu thế gia Kiến Khang căn bản là cùng một loại, khác biệt ở chỗ trong tay ta nắm binh quyền có đủ sức thống nhất phương Nam".

Tiêu Phụng Tiên đương nhiên thấu hiểu tâm ý của y, biết y đã có hứng thú đối với Lý Thục Trang danh tiếng bao trùm Kiến Khang, cho nên cố ý biểu thị hoài nghi dụng tâm của thị, từ đó mà moi qua miệng mình chuyện có liên quan đến thị, cung kính đáp: "Thục Trang nghĩ gia thế của Nam Quận công còn là chìa khóa quyết định thắng bại hơn là thiên quân vạn mã của ngài, chỉ cần Nam Quận công có thể lợi dụng sự e sợ của đám cao môn Kiến Khang đối với hàn môn, thắng lợi cuối cùng khẳng định thuộc về Nam Quận công".

Hoàn Huyền động dung: "Đây là một nữ nhân có đầu óc thông minh".

Tiêu Phụng Tiên nói: "Thục Trang nhờ Phụng Tiên thỉnh thị Nam Quận công có nên đem hành tung cử chỉ của Lưu Dự mật cáo cho Từ Đạo Phúc biết không?".

Hoàn Huyền hứng chí phùng phùng: “Thật là một người đàn bà tâm tư tinh tế, ta rất thưởng thức chủ ý đó của thị, nếu có thể để Từ Đạo Phúc biết được mưu đồ và địa điểm Lưu Dụ ẩn mình, hiệu quả lại càng lý tưởng hơn”.

Tiêu Phụng Tiên cung kính lên tiếng: “Tôi nhất định sẽ thông tri cho Thục Trang biết ý của Nam Quận công mà làm”.

Ngưng một chút lại nói: “Nhưng Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đến tiền tuyến làm gì? Hai cha con Tư Mã Đạo Tử đều giữ bí mật, cả người thân cận bên cạnh cũng không chịu tiết lộ”.

Hoàn Huyền nghĩ ngợi: “Nói như vậy, Thục Trang quả là thần thông quảng đại, cả bên cạnh cha con Tư Mã Đạo Tử cũng có người của thị”.

Tiêu Phụng Tiên thâm kêu lợi hại, tài trí của Hoàn Huyền không thể đánh giá thấp được, liền nói: “Nam Quận công minh xét, Thục Trang là người có biện pháp nhất ở Kiến Khang”.

Hoàn Huyền mục quang loang loáng chăm chú quan sát Tiêu Phụng Tiên: “Tiêu gia các người có quan hệ uyên nguyên gì với Thục Trang?”.

Tiêu Phụng Tiên không chút do dự đáp: “Thục Trang là đệ tử của một huynh đệ kết bái của tệt huynh, người này tên là Lục Dung Quang, bản lĩnh cao cường, chỉ tiếc luyện công sai đường, chưa đến năm mươi đã qua đời, nhưng Thục Trang đã học hết chân truyền. Sau này Thục Trang xông pha đến Kiến Khang, sai người đến tìm bọn tôi, xin bọn tôi cung ứng Ngũ Thạch tán hạng ưu cho thị, quan hệ này bắt đầu từ năm năm trước, duy trì đến ngày nay, mọi người chưa từng có tranh chấp, quan hệ tốt đẹp vô cùng”.

Hoàn Huyền hiển nhiên vừa lòng vô cùng đối với lời “báo cáo thành thật” của Tiêu Phụng Tiên, liền nói hai tiếng “tốt”, sau đó thốt: “Chuyện Lưu Dụ cần thông tri cho Nhiếp Thiên Hoàn biết, chỉ cần Nhiếp Thiên Hoàn biết Giang Văn Thanh đã rời khỏi Biên Hoang Tập, quay về phương Nam, nhất định sẽ ăn ngủ không yên, phải nghĩ chút biện pháp”.

Tiêu Phụng Tiên hiện vẻ bội phục: “Kể nhất thạch nhị điều này của Nam Quận công quả là tuyệt diệu. Bất quá Nhiếp Thiên Hoàn là người thông minh, sẽ không dễ bị lôi cuốn vào vòng tranh đấu giữa Bắc Phủ binh và Thiên Sư quân, chỉ thừa nước đục mò cá, tận lực chiếm tiện nghi”.

Hoàn Huyền nhíu mày: “Dưới tình huống hiện nay, Nhiếp Thiên Hoàn có thể chiếm tiện nghi gì chứ?”.

Tiêu Phụng Tiên đáp: “Căn cứ của Giang Văn Thanh ở Biên Hoang Tập, Nhiếp Thiên Hoàn nếu muốn tiêu diệt lực lượng tàn dư của Đại Giang bang, tất cần phải cắt đường lui, mới

có thể nhổ bật gốc rễ của Đại Giang bang, dưới sự dẫn dắt đó, Thọ Dương sẽ trở thành vùng đất phải tranh đoạt cho được, ở tình huống bình thường mà nói, nếu muốn công đả Thọ Dương, nhất định sẽ khiến Bắc Phủ binh cần ngược, bất quá đây là thời kỳ phi thường, Bắc Phủ binh không có sức chú ý tới y, Nhiếp Thiên Hoàn sao chịu bỏ qua cơ hội trời ban này?”.

Ngưng một chút lại nói: “Công đả Thọ Dương hơn nữa có thể thu được một kỳ hiệu khác, là cho lý do để Lưu Lao Chi từ tiền tuyến lui về Quảng Lăng, mặc cho tên ngu Tà Diễm một mình tác chiến, tự sinh tự diệt. Mặt khác tăng cường áp lực với Lưu Lao Chi, ép hẳn khuất phục bọn ta. Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là một con cờ hữu dụng của Nam Quận công, chỉ có như vậy mới có thể tận hết sở dụng được”.

Hoàn Huyền động dung lần nữa: “Đề nghị của tiền sinh thấu suốt phi thường, bất quá ta và Nhiếp Thiên Hoàn bề ngoài là quan hệ đồng bọn, ta không có cách nào ra lệnh cho y đi làm chuyện nào đó”.

Tiêu Phụng Tiên cười âm trầm: “Đối với Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta sao không dùng kế ‘dục cầm tiên tủng’?”.

Hoàn Huyền đôi mắt phát sáng: “Cái gì là cách muốn bắt phải thả trước?”.

Tiêu Phụng Tiên uốn ngực tự tin: “Phương pháp rất đơn giản, sau khi trừ diệt Ân Trọng Kham và Dương Toàn Kỳ, Nam Quận công có ý định bỏ qua cho Biên Hoang Tập, đổi lại toàn lực phong tỏa Đại Giang, công chiếm tất cả các thành trì và cứ điểm chiến lược phía tây Kiến Khang Đại Giang, như vậy Nhiếp Thiên Hoàn tất không đồng ý, chỉ còn nước tự mình đi công đả Thọ Dương, Nam Quận công liền ngồi chờ thu thập kết quả”.

Hoàn Huyền cau mày: “Nhiếp Thiên Hoàn là lão giang hồ, nếu y khám phá ra kế ‘dục cầm tiên tủng’ của bọn ta, nói không chừng sẽ sinh dị tâm”.

Tiêu Phụng Tiên cười lạnh: “Nhiếp Thiên Hoàn nào phải là người chịu thần phục người khác? Y luôn luôn có ý tưởng của mình, Nam Quận công đang lợi dụng y, y cũng đang lợi dụng Nam Quận công. Việc này chỗ hay nhất là y biết rõ trúng kế, cũng phải chui đầu vào, hơn nữa tuyệt không dám gây tội với Nam Quận công”.

Hoàn Huyền thốt: “Nhưng ta từng đáp ứng y sẽ diệt Biên Hoang Tập trước rồi mới tấn công Kiến Khang, không giữ lời hứa như vậy đâu có tốt chứ!”.

Tiêu Phụng Tiên thông dong nói: “Lúc này khác lúc nọ khác, lời đáp ứng của Nam Quận công là giúp Nhiếp Thiên Hoàn diệt trừ dư nghiệt của Đại Giang bang, hiện tại Đại Giang bang đã đến Giang Nam, công đả Biên Hoang Tập đâu còn ý nghĩa nữa, trái lại Kiến Khang đã trở thành căn cứ địa của Lưu Dụ và Đại Giang bang, chỉ có công chiếm Kiến Khang mới có

thể tiêu diệt triệt để Đại Giang bang. Hình thể chuyển biến, sách lược cũng phải theo đó mà chuyển biến, Nam Quận công chỉ cần kiên trì điểm này, Nhiếp Thiên Hoàn có thể nói gì được chứ? Y có thể trách cứ Nam Quận công không phải sao?”.

Hoàn Huyền vẫn còn do dự: “Tuy nói là lợi dụng lẫn nhau, nhưng luôn phối hợp không có vấn đề gì, một khi phá hoại hòa khí hợp tác, muốn tu bổ lại cũng khó khăn vô cùng”.

Tiêu Phụng Tiên trầm giọng: “Nhiếp Thiên Hoàn con người này đã tâm cực lớn, sớm muộn gì cũng sẽ lộ mặt thật, nếu đợi đến khi y thành khí rồi mới nghĩ đến thu thập y thì càng không dễ. Nam Quận công không cần lo y dám trở mặt quyết liệt, hiện tại hình thế bọn ta mạnh hơn y, y nếu muốn đối phó Biên Hoang Tập, phương pháp duy nhất là công chiếm Thọ Dương, cắt đứt thủy đạo Biên Hoang Tập xuống Nam, còn muốn giữ được Thọ Dương, tất cần có sự ủng hộ toàn lực của bọn ta, lẽ nào mỗi một thuyền lương đều phải vận chuyển suốt từ Lương Hồ núi dài sông rộng đến Thọ Dương? Đây là kế ‘tọa sơn quan hổ đấu’ của Phụng Tiên, để Nhiếp Thiên Hoàn kèm chế Hoang nhân và Bắc Phủ binh, cho bọn chúng tam bại câu thương, còn Kiến Khang vì bọn ta phong tỏa Đại Giang mà lòng dân không ổn, càng ngày càng yếu đi, như vậy đến lúc đại quân của bọn ta dọc theo đường sông Đông tiến, Kiến Khang quân vừa nghe hơi gió đã tan tành, lại có Thục Trang phát động đám cao môn Kiến Khang toàn lực ủng hộ Nam Quận công, bảo tọa cửu ngũ chí tôn ngoại trừ Nam Quận công ra còn ai dám ngồi lên chứ?”.

Hoàn Huyền cuối cùng đã động tâm, trầm ngâm không nói gì.

Tiêu Phụng Tiên lòng mừng thầm, nhưng cũng biết lúc này không nên nói nữa, giữ im lặng chờ đợi quyết định của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền chợt hỏi: “Lưu Dụ đến tiền tuyến như vậy, có thể có tác dụng gì?”.

Tiêu Phụng Tiên đáp: “Sự thật đã chứng minh Lưu Dụ là người hữu dũng hữu mưu, thêm vào một Đồ Phụng Tam, càng như hổ thêm cánh, lại có sự ủng hộ của Đại Giang bang và Hoang nhân, khẳng định phải tính tới bọn chúng. Bất quá chỉ cần bọn ta cho Từ Đạo Phúc biết Lưu Dụ đã lên lút đến tiền tuyến mưu đồ ma quỷ, mặc cho Lưu Dụ có ba đầu sáu tay cũng phải lộn và hạ trường vùng vẫy giãy chết. Hừ! Lưu Dụ là gì chứ? Người chống đối Nam Quận công, không ai sống lâu được”.

Lại cúi đầu cung kính: “Để trợ giúp Nam Quận công đánh lấy thiên hạ, mấy năm nay Tiêu gia bọn tôi đã tích cực chuẩn bị, đóng thuyền tích trữ lương thực, hiện tại đã hợp thành một đội chiến thuyền, có sáu chục chiến Hải Thu thuyền thiện nghệ xung địch làm cốt cán, binh viên có huấn luyện đàng hoàng. Lại có tinh binh một vạn năm ngàn người, chỉ cần Nam Quận công hô một tiếng, bọn tôi thề chết nghe lệnh Nam Quận công”.

Hoàn Huyền gật đầu cười nói: "Có các người giúp ta, còn lo gì đại sự không thành? Được rồi! Chuyện Nhiếp Thiên Hoàn quyết định vậy đi, nhưng mọi sự đợi thu thập xong hai tên Âu Dương rồi hãy nói".

Tiêu Phụng Tiền liền quỳ xuống nhận lệnh.

Hoàn Huyền cười khà khà: "Tiền sinh mời đứng dậy! Ta còn chưa làm Hoàng đế, đâu cần hành đại lễ!".

Tiêu Phụng Tiền sau khi lạy tạ mới chịu đứng dậy.

Hoàn Huyền ung dung hỏi: "Ta tán thưởng Thục Trang vô cùng, có thể tìm cách cho ta gặp mặt thị không?".

Tiêu Phụng Tiền hạ thấp giọng: "Phụng Tiền cũng từng đề nghị với thị, đến Nghi Xương gặp mặt Nam Quận công, thị lại nói hiện thời vẫn không nên rồi bỏ Kiến Khang, tương lai Nam Quận công lên ngôi cử ngũ chí tôn, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Hoài Nguyệt lâu, thị sẽ dẹp bỏ mọi sự để nghênh đón, tận tâm hầu cận".

Hoàn Huyền thờ người, tiếp đó ngửa mặt cười nói: "Một mỹ nhân có thể khiến người ta động tâm làm sao".

- o O o -